

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-2S/152/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018201328
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Tóth
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:1018201328.2

Uznesenie

Správny súd v Bratislave v právnej veci žalobcu: AUTO ROTOS – ROZBORA s. r. o., so sídlom Račianska 184/B, 831 05 Bratislava, IČO: 35 918 519, právne zastúpeného: LEGAL & CORP s. r. o., so sídlom advokátskej kancelárie Gajova 11, 811 09 Bratislava, IČO: 47 237 325, proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom Štefanovičova 5, 817 82 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/014287/2018-77 zo dňa 09.07.2018, takto

rozhodol:

I. Správny súd žalobu o d m i e t a .

II. Správny súd účastníkom konania právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím č. 218877/2018 zo dňa 17.04.2018 podľa § 76 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „daňový poriadok“) zamietlo podnet žalobcu na nariadenie obnovy konania z úradnej moci, ktoré bolo ukončené dňa 22.01.2014 právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Bratislava číslo 9104405/5/4412640/2013/Sia zo dňa 02.10.2013 vo veci žalobcu ako účastníka konania (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“).

2. Žalovaný na odvolanie žalobcu rozhodnutím č. MF/014287/2018-77 zo dňa 09.07.2018 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“) podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Žalovaný v odôvodnení tohto rozhodnutia konštatoval, že sa plne stotožňuje s prvostupňovým rozhodnutím a závermi Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky uvedenými v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia. Podľa žalovaného sa Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky vysporiadalo so všetkými návrhmi a námietkami daňového subjektu, ktoré boli uvedené v podnete na obnovu konania. Žalovaný v odôvodnení tohto rozhodnutia taktiež konštatoval, že žalobca nepredložil také dôkazy, ktoré by zakladali dôvod na povolenie alebo nariadenie obnovy konania podľa § 75 ods. 1 písm. a) až c) daňového poriadku.

3. Žalobou zo dňa 14.09.2018, doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 19.09.2018, sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/014287/2018-77 zo dňa 09.07.2018 ako aj preskúmania prvostupňového rozhodnutia. Žalobca v žalobe namietol, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov, pričom toto rozhodnutie zároveň vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca mal za to, že napadnuté rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený a napadnuté rozhodnutie považoval za nepravdivé, pretože skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnym spisom, resp. v administratívnom spise nemá oporu.

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 20.11.2018, doručeným Krajskému súdu v Bratislave dňa 22.11.2018, s tým, že žalobcovi uplynula objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania,

podal podnet na nariadenie obnovy konania z úradnej moci. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky sa týmto podnetom zaoberalo, pričom vydalo rozhodnutie o zamietnutí obnovy konania z dôvodu, že neboli dané žiadne dôvody podľa daňového poriadku, ktoré by zakladali nárok na nariadenie obnovy konania z úradnej moci. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/179/2017-50, v ktorom Krajský súd v Bratislave konštatoval, že daňový subjekt nie je oprávnený podať podnet na nariadenie obnovy konania z úradnej moci. Žalovaný ďalej uviedol, že neopomenul zohľadniť dôvodnosť nariadenia obnovy konania z úradnej moci. Argumentáciu žalobcu o tom, že sa prvý raz dozvedel o existencii predmetu zdaniteľného plnenia až na pojednávaní pred Krajským súdom v Bratislave, považoval žalovaný za nedôvodnú a neopodstatnenú. Existencia predmetov zdaniteľných plnení nemôže byť sporná, keď všetky skutočnosti už boli zadokumentované v protokole z daňovej kontroly, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 02.04.2013, pričom žalobca využil svoje právo vyjadriť sa k zisteniam, avšak na podporu reálnosti deklarovaných zdaniteľných obchodov nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by jeho tvrdenia potvrdili. Uvedenému napokon nasvedčuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžf/47/2016 zo dňa 30.05.2017. Žalovaný v tejto súvislosti dodal, že rozsudky, na ktoré sa žalobca odvolával, sa týkali iných zdaňovacích období na dani z pridanej hodnoty.

5. K námietke žalobcu o tom, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné z dôvodu chýbajúceho údaju o tom, ktorý odbor vo veci konal, žalovaný uviedol, že odvolacím orgánom podľa daňového poriadku je druhostupňový orgán. Týmto orgánom je vo veciach, v ktorých v prvom stupni rozhoduje Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, podľa § 4 ods. 2 daňového poriadku, žalovaný (t. j. Ministerstvo financií Slovenskej republiky). Z uvedeného vyplýva, že v napadnutom rozhodnutí je uvedené označenie orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal, a to v súlade s daňovým poriadkom.

6. Žalovaný ďalej poukázal, že Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky dostatočne preukázalo existenciu obchodného reťazca už v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Bratislava. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že príslušný daňový úrad vykonal rozsiahle dokazovanie. Žalobca mal vedomosť, že správca dane preveroval reálnosť deklarovaných zdaniteľných obchodov v reťazci spoločností formou dožiadaní aj vypočúvaní svedkov. Všetky skutočnosti boli zdokumentované v protokole z daňovej kontroly, ku ktorému sa žalobca vyjadril, ale na podporu svojich tvrdení nepredložil žiadne dôkazy. Žalovaný v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že žalobca ako daňový subjekt nie je oprávnený podať podnet na nariadenie obnovy konania z úradnej moci a zotrval na stanovisku, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy a skutočnosti takého charakteru, ktoré by zakladali dôvod na povolenie obnovy konania. Záverom žalovaný uviedol, že navrhuje, aby bola žaloba o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutia č. MF/014287/2018-77 zo dňa 09.07.2018 zamietnutá ako nedôvodná.

7. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca podaním zo dňa 11.12.2018, doručeným Krajskému súdu v Bratislave, dňa 11.12.2018, pričom uviedol, že vo svojich podnetoch na obnovu konania z úradnej moci, nikdy netvrdil, že by mal výslovný zákonný nárok na obnovu konania, a to aj po uplynutí objektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Zo samotného pojmu „podnet“ ako aj z obsahu samotného podnetu vyplýva, že sa zjavne nejednalo zo strany žalobcu o návrh na obnovu konania, ale iba o podnet, ktorým žalobca dúfal, že presvedčí príslušné orgány, že v daných veciach došlo k takým novým skutočnostiam, ktoré opodstatňujú a majú podstatný vplyv na správnosť pôvodných rozhodnutí správcu dane a Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že každý má právo obracať sa na orgány verejnej moci so svojimi podnetmi. Opačný výklad by poprel základné právo žalobcu na prístup k inému orgánu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj povinnosti vyplývajúce z európskych pravidiel dobrej správy. Žalobca taktiež namietal, že žalovaný, resp. daňové orgány majú objektívnu lehotu v predmetnej veci a tá je 10 rokov od okamihu, kedy došlo k povinnosti podať daňové priznanie. K poukazu žalovaného na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/179/2017 žalobca uviedol, že jeho obsah nenašiel v žiadnej verejne prístupnej databáze, a preto sa k jeho skutkovej relevancii na prejednávanú vec nevie a nebude vyjadrovať. Žalobca zotrval na svojom pôvodnom žalobnom návrhu.

8. Žalobca v podaní zo dňa 26.11.2021 opätovne zdôraznil a poukázal na skutočnosť, že žalovaný a ani Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky neboli oprávnené vydávať individuálny správny akt v podobe rozhodnutia, keďže podával podnet na nariadenie obnovy daňového konania z úradnej moci, a nie návrh na jeho nariadenie. Mal preto za nesporné, že napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie sú nulitné a je potrebné ich zrušiť, keďže ich vydali orgány verejnej správy, ktoré zjavne

nemajú právomoc ani vecnú pôsobnosť vydávať rozhodnutia v prípadoch podávania podnetov, ak im nevyhovujú. V tejto súvislosti dodal, že o návrhoch sa rozhoduje vo forme rozhodnutia a o podnetoch vo forme odpovede či vyrozumenia. Na podporu tohto svojho stanoviska poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovaný v uznesení z 26.10.2017, sp. zn. 7Sžo/35/2016 a v rozsudku z 12.12.2018, sp. zn. 8Sžr/52/2016.

9. Na základe § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov Správny súd v Bratislave začal svoju činnosť 01.06.2023 a súčasne výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Bratislave, Nitre a Trnave na Správny súd v Bratislave vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. Vec vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/152/2018 bola preto na základe uvedenej zmeny právnej úpravy, v súlade s Rozvrhom práce Správneho súdu v Bratislave na rok 2023 v znení Dodatku č. 1, náhodným výberom pridelená do senátu 6S Správneho súdu v Bratislave a je vedená pod sp. zn. BA-2S/152/2018.

10. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „SSP“), správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

11. Podľa § 97 SSP, ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

12. Podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP, správny súd uznesením odmietne žalobu, ak bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

13. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

14. Podľa § 178 ods. 1 SSP, žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

15. Podľa § 97 SSP na nedostatok procesných podmienok konania musí správny súd reagovať kedykoľvek počas konania ex officio (napr. uznesenie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Svk/4/2021 z 23.02.2022, bod 32, uznesenie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/43/2022 z 18.05.2022, bod 16). Medzi procesné podmienky konania pritom nepochybne patrí i existencia procesnej legitímácie na strane žalobcu (napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžsk/26/2021 z 23.02.2022, body 26 a 27), pretože správny súd nemôže konať o žalobe podanej subjektom, ktorý na podanie takejto žaloby nebol oprávnený. Správny súd musí žalobu vždy odmietnuť pre nedostatok aktívnej procesnej legitímácie a to i bez návrhu. Nepreukázanie aktívnej procesnej legitímácie sa tak procesne premietne do rozhodnutia správneho súdu o odmietnutí žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP. Správny súd preto v intenciách § 97 SSP skúmal, či je žalobca v konaní aktívne procesne legitímovaný.

16. V nadväznosti na skúmanie aktívnej procesnej legitímácie žalobcu správny súd v prvom rade uvádza, že v správnom súdnictve sa preskúmava len taká činnosť orgánov verejnej správy, ktorá zasahuje do verejných subjektívnych práv fyzických osôb a právnických osôb (napr. § 2 ods. 1, § 177 ods. 1 a § 178 ods. 1 SSP). Inými slovami, nie všetka činnosť orgánov verejnej správy je podrobená súdnej kontrole v rámci správneho súdnictva, ale len taká činnosť orgánov verejnej správy, ktorá zasahuje do verejných subjektívnych práv fyzických osôb a právnických osôb. Skúmajúc aktívnu procesnú legitímáciu žalobcu preto správny súd posudzoval, či napadnutým rozhodnutím a prvostupňovým rozhodnutím vôbec mohlo dôjsť k zásahu do verejných subjektívnych práv žalobcu.

17. Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca sa domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutí, ktoré boli vydané v nadväznosti na podnet žalobcu na nariadenie obnovy konania z úradnej moci. Žalobca teda v konečnom dôsledku namietal zásah do svojich verejných subjektívnych práv spôsobom vybavenia jeho podnetu na nariadenie obnovy konania z úradnej moci zo strany žalovaného

a Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, presnejšie rozhodnutiami týchto orgánov, ktorými nebolo vyhovené jeho podnetu na nariadenie obnovy konania z úradnej moci.

18. Na začatie administratívneho konania na základe takých podnetov, ako bol aj podnet žalobcu adresovaný Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, neexistuje subjektívne právo. Takýmito podnetmi sa orgánom verejnej správy prostredníctvom akéhokoľvek subjektu (prípadne i iného orgánu verejnej správy) dávajú do pozornosti určité skutočnosti, a je len na adresátovi podnetu, či na jeho základe začne konanie z úradnej moci alebo nie. Subjektívne právo vo všeobecnosti neexistuje ani na to, aby administratívny orgán podávateľovi podnetu na tento jeho podnet reagoval a odpovedal, ak to zákon výslovne neustanovuje (napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sfk/24/2022 z 30.03.2023, body 25 a 26).

19. Správnou žalobou teda nemôže žalobca úspešne brojiť proti postupom a výsledkom vybavovania podnetov adresovaných orgánom verejnej správy, a to pre nedostatok dotknutosti na subjektívnych právach podľa § 177 ods. 1 SSP a § 178 ods. 1 SSP. Subjektívne právo na vybavovanie podnetu a na určitý spôsob jeho vybavenia nejestvuje, nie je teda čo chrániť podaním žaloby.

20. V preskúmvanej veci žalovaný ako aj Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky v nadväznosti na podnet žalobcu vydali žalobou napadnuté správny akty, ktoré tieto orgány verejnej správy formálne označili ako „rozhodnutie“. Žalovaný ani Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky však pri vybavovaní podnetu žalobcu nemuseli o nevyhovení tomuto podnetu vydať rozhodnutie vo formálnom slova zmysle, pretože na podnet (ktorý skutočne môže podať orgánu verejnej správy ktokoľvek) orgán verejnej správy reaguje tak, že mu buď vyhovie tým, že začne konanie z úradnej moci, alebo mu nevyhoví, čo bude vyplývať z toho, že buď na podnet vôbec neodpovie alebo jeho odpoveď bude záporná.

21. Za týchto skutkových a právnych okolností prejednávanej veci teda žalobca nedisponoval aktívnou legitímáciou na podanie žaloby, pretože vydaním napadnutého rozhodnutia a prvostupňového rozhodnutia nemohol byť vôbec dotknutý na svojich subjektívnych právach. Žalovaný ani Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky nemali zákonnú povinnosť podnet žalobcu vybaviť rozhodnutím. Samotná skutočnosť, že žalovaný a aj Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky vydali v nadväznosti na podnet žalobcu rozhodnutie, nezakladá automaticky žalobcovu aktívnu procesnú legitímáciu.

22. Na základe uvedených dôvodov správneho súdu nezostalo iné, ako žalobu pre neoprávnenosť žalobcu na jej podanie odmietnuť [§ 98 ods. 1 písm. e) SSP].

23. Keďže žalobu bolo potrebné odmietnuť, správny súd sa v ďalšom nezaoberal vecnými námietkami žalobcu obsiahnutými v jeho žalobe, t.j. tvrdenými dôvodmi nezákonnosti napadnutého rozhodnutia a prvostupňového rozhodnutia. Správny súd však nad rámec nutného odôvodnenia k námietke žalobcu, že napadnuté rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie sú nulitné, uvádza, že sa s touto námietkou žalobcu nestotožňuje. Z § 76 ods. 1 a ods. 2 daňového poriadku vyplýva, že v predmetnej veci bolo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky tým orgánom, ktorý je ex lege oprávnený posudzovať dôvodnosť podnetov na nariadenie obnovy konania ako aj návrhov na obnovu konania, je teda orgánom oprávneným (na základe zákonom zverenej právomoci) rozhodovať, či obnova konania bude alebo nebude nariadená. Je tak zrejmé, že žalovaný ani Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky pri vydaní rozhodnutí, ktoré žalobca žiadal preskúmať, neprekročili svoju právomoc.

24. Správny súd napokon pripomína, že obdobná vec medzi totožnými účastníkmi konania na strane žalobcu a žalovaného bola predmetom rozhodovania Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý napríklad v rozsudku sp. zn. 5Sfk/24/2022 z 30.03.2023 dospel k rovnakým záverom, aké sú prezentované aj v tomto rozhodnutí správneho súdu.

25. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 170 písm. a) SSP tak, že účastníkom konania právo na ich náhradu nepriznal, keďže žaloba bola odmietnutá a súčasne nevzhladol dôvod k aplikácii § 171 ods. 1 SSP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Správneho súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia, na Správny súd v Bratislave. Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom.

Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.